

prima instanță: I. Malanciuc
instanța de apel: N. Craiu, A. Minciuna, L. Bulgac

Î N C H E I E R E

13 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Calenciuc Vasile,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Calenciuc Vasile împotriva Primăriei satului Coșnița, intervenient accesoriu Comarnițchi Selivestru, cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Calenciuc Vasile și menținută hotărîrea Judecătoriei Dubăsari din 09 iulie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă

La data de 11 aprilie 2012, Calinciuc Vasile s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei satului Coșnița, Dubăsari, intervenient accesoriu Comarnițchi Selivestru, cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul Calinciuc Vasile a indicat, că odată cu absolvirea colegiului tehnologic din Chișinău, în anul 1971 a fost repartizat la lucru în calitate de tehnolog la uzina de conserve în s. Coșnița, r-nul Dubăsari. Ca urmare a încheierii căsătoriei, de la uzină i-a fost alocată locuință.

Astfel, menționează reclamantul că în edificiul în care locuiește sunt amplasate 4 apartamente și atît timp cît locuința aparținea uzinei de conserve, cu vecinul din ap.3, Selivestru Comarnițchi conflicte nu avea. Intrarea în locuința lui și a vecinului este din partea străzii Frunze. Terenul aferent imobilului locativ din fața locuinței, din start era separat cu un gard de lemn la distanță de 30 cm de peretele antreului locuinței lui Selivestru Comarnițchi. Terenul din fața locuinței este destinat pentru înfrumusețarea exteriorului apartamentului și pe acest teren el a plantat un butuc de viță de vie și creștea flori.

În anul 1995 s-a început privatizarea în masă a locuințelor, care au aparținut uzinei de conserve din localitate și la 08 februarie 1995 cu uzina a încheiat contract de vânzare-cumpărare a locuinței în proprietate privată, devenind în așa mod proprietar privat al 1/2 locuință de pe str. Frunze 12/4 și a terenului aferent.

Precizează reclamantul că titlul de autentificare al dreptului deținătorului de teren l-a înregistrat în OCT Coșnița, Dubăsari devenind, în acest fel, proprietar de bună credință.

Totuși, menționează reclamantul că în luna noiembrie 1998, fără a fi pus la curent și fără a fi citat, primăria Coșnița a emis o decizie, prin care a decis că terenurile aferente locuințelor de pe str. Frunze, comuna Coșnița, la o distanță de 1,5m se consideră teren comun.

Apoi vecinul Selivestru Comarnițchi, aflând de la fostul primar de Coșnița, despre existența unui astfel de act neconstituțional, în primăvara anului 1999, fără a avea autorizație de la organele competente și fără autorizația administrației publice locale, inclusiv a arhitectului raional, în mod unilateral și abuziv și-a reconstruit antreul locuinței, mărindu-și metrajul, a scos ușa de la intrare, care era instalată cu fața la strada Frunze și a instalat-o sub fereastra dormitorului reclamantului, demolând gardul ce diviza locuința terenului aferent locuinței reclamantului, proprietate privată a ultimului.

În aceste circumstanțe, în temeiul violării dreptului de proprietate de către Comarnițchi Selivestru, a apelat la organele administrației publice locale și judiciare și a pierdut toate procesele, datorită deciziei Primăriei Coșnița din 19 noiembrie 1998.

Mai menționează reclamantul că deoarece, Selivestru Comarnițchi anexa la referințele sale o xerocopie a deciziei nominalizate, la 19 octombrie 2011 a verificat în arhiva raională corectitudinea acestui act administrativ, unde i s-a eliberat copia lui autentificată cu ștampilă umedă.

Aceste circumstanțe au servit ca temei pentru a se adresa la Primăria s. Coșnița cu o cerere privind anularea deciziei din 19 noiembrie 1998.

Prin răspunsul primit la 23 august 2012 i s-a specificat că anularea deciziei Primăriei s. Coșnița este de competența Judecătoriei Dubăsari. Din aceste considerente este nevoit să apeleze către organele judiciare pentru a-și apăra dreptul de proprietate. Mai mult ca atât, odată cu privatizarea locuinței, Primăria Coșnița era obligată să-i elibereze titlu de autentificare a dreptului deținătorului de teren. Dat fiind faptul, că prin emiterea deciziei din 19 noiembrie 1998 i-a fost violat dreptul de proprietate și pe parcursul a 13 ani a suferit moral.

Cere Calinciuc Vasile, anularea deciziei consiliului primăriei s. Coșnița din 19 noiembrie 1998 „cu privire la recunoașterea a 2 m de la pereții locuințelor amplasate pe str. Frunze, com. Coșnița ca teren comun, încasarea de la Primăria com. Coșnița a echivalentului prejudiciului moral cauzat în mărime de 50000 lei.

Prin hotărârea judecătoriei Dubăsari din 09 iulie 2013 s-a dispus respingerea cererii de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2013, apelul declarat de Calinciuc Vasile a fost respins și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 22 ianuarie 2014, Calinciuc Vasile a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea recursului, casarea decizie instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu restituirea pricinii spre rejudecare.

În motivarea recursului recurentul Calinciuc Vasile a invocat că decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată, fiind încălcate normele de drept material

și procedural.

În special, invocă recurentul că instanțele nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, precum și concluziile primei instanțe, expuse în hotărîre, sînt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Astfel, instanțele nu au luat în considerație că locuințele dintre recurent și intimat, chiar și după încheierea contractului de vînzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată din 12 octombrie 1995, au fost divizate de un gard de lemn, fapt confirmat prin decizia judecătoreiei Dubăsari din 04.04.2002.

Susține recurentul că la momentul pronunțării deciziei din 04 aprilie 2002, decizia Consiliului primăriei din 19 noiembrie 1998, nu exista, aceasta fiind întocmită pe ascuns.

Menționează recurentul că instanțele ierarhic inferioare nu au pătruns în esența speței, examinînd-o superficial, de fapt, plagiind hotărîrile pronunțate anterior pe acest caz.

Consideră recurentul că a îndeplinit toate cerințele prevăzute de Legea contenciosului administrativ, iar concluziile instanțelor ierarhic inferioare nu sunt decît o eroare judiciară.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut

duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) CPC și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul reiterează că potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 433 din Codul de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și având în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Calinciuc Vasile ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, art.433 lit. a) CPC, art.440 CPC completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune

Recursul declarat de către Calinciuc Vasile se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță